

3:e sön efter påskdagen -2019 – Lars Borgström (LFS)

Tekster: Salme 100; Jes 40:25-31; 1 Pet 2:11-20; Joh 16:-16-22; II Joh Joh 17: 1-8

I denna predikan ska vi ta fasta på ordet *förhärliga*, som återkommer gång på gång i vår text, som är ett avsnitt av *Jesu övertseprästerliga förbön*. Jesus ber att Fadern ska förhärliga Honom, sin Son (v 1, 5). Då ska samtidigt Sonen förhärliga Honom, sin Fader (v 1). Alldeles efter vår predikotext säger Jesus också, att de som tror på Honom – de som Fadern tagit ut ur världen och gett åt Honom – ska bli förhärligade. Det sker genom att Han själv förhärligas i dem (Joh. 17:10).

Jesu förhärligade Fadern på korset

Jesus förhärligade sin Fadern framför allt på korset, genom sitt försoningsverk. Vi hör Honom be inför sin förestående död: ”Jag har förhärligat dig på jorden genom att fullborda det verk som du har gett mig att utföra” (v 4). Som ingen annanstans blev Guds härlighet, Hans oändliga kärlek, så uppenbar som på korset. Johannes skriver: ”Så älskade Gud världen att Han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på Honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv” (Joh. 3:16).

Många människor har genom historien blivit hänförda av den korsfäste och fått sina liv förvandlade, ja fått ett helt *nytt* liv – med andra ord blivit födda på nytt – när de med trons blick tagit till sig den självgivande kärlek som strålar fram från korset (jfr Joh. 3:14–15). Det berättas t.ex. om en ung greve, som år 1719 på ett konstgalleri i Düsseldorf, såg en målning av Domenico Feti, föreställande den lidande Jesus. Under tavlan stod orden: ”Allt detta har jag gjort för dig. Vad gör du för mig?” Denna målning drabbade betraktaren så starkt att det blev en vändpunkt i hans liv. Den unge mannen var greve Nicolaus Ludwig von Zinzendorf, som i och med detta bestämde sig för att använda sin förmögenhet till att sprida evangeliet. Detta blev startskottet för den herrnhutiska väckelsen och missionen, som blev ett redskap i Guds hand för att utbreda sitt rike här på jorden.

Jesus är förhärligad genom sin uppståndelse

Jesus bad också sin Fader om att återinsättas i ”den härlighet som [Han] hade hos [Fadern] innan världen var till” (v 5). Här hör vi Sonens hemlängtan, att Han skulle bli tagen tillbaka till den härlighet Han till sin gudomliga natur alltid, av evighet, ägt – ”innan världen var till”. Bönhörelsen skedde i och med uppståndelsen från de döda. Jesus uppstod med sin förhärligade, evigt ofärgängliga kropp. Med denna kropp visade Jesus sig för sina lärjungar (Joh. 20:19).

Johannes, aposteln och evangelisten, den lärjunge som Jesus älskade – den som skrivit ned de heliga orden som Jesus yttrade den sista kvällen – fick sedan, många år senare på sin ålderdom, ännu en gång möta den förhärligade Frälsaren i en uppenbarelse på ön Patmos. Detta möte blev ett helt annorlunda möte än de möten han haft med Jesus under dennes förnedringstid här på jorden. En gång hade han visserligen även tidigare sett Jesus förhärligad. Det var på förklaringsberget. Men nu, många år senare, beskriver Johannes sin Frälsare så här:

”Jag vände mig om för att se rösten som talade med mig. Och när jag vände mig om, såg jag sju ljusstakar av guld och mitt bland ljusstakarna en som liknade en människoson, klädd i en hellång dräkt och med ett bälte av guld runt bröstet. Hans huvud och hår var vitt som vit ull, som snö, och Hans ögon var som eldslågor. Hans fötter liknade skinande brons som glöder i smältugnen, och Hans röst var som dånet av väldiga vatten. I sin högra hand höll Han sju stjärnor, och ur Hans mun kom ett skarpt tveeggat svärd, och Hans ansikte var som solen när den skiner i all sin kraft” (Upp. 1:12–16).

Johannes såg Jesus mitt bland ljusstakarna, som symboliserar de kristna församlingarna (Upp. 1:20). Jesus är mitt ibland de sina! Även då förföljelsen är svår på jorden, är det så. Inte alla kristna känner det så, men det är så! ”För där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem” (Matt 18:20), säger Jesus.

Jesus bar en vit dräkt och ett bälte av guld såsom de gammaltestamentliga överstepräster. I det gamla Israel var det också översteprästen som skulle sköta ljusstaken (3 Mos 24:1–4). Jesus framstår här inför Johannes som den sanne Översteprästen.

Men vad säger denna Jesu uppenbarelse om Hans egenskaper? Vi kan först lägga märke till att Johannes använder alla möjliga ljuskällor och ljussken för att beskriva hur Jesus såg ut. Detta visar på Jesu gudom, eftersom ”Gud är ljus” och ”inget mörker finns i Honom” (1 Joh. 1:5).

Jesu huvud och hår var vitt som vit ull, som snö. Detta visar på Hans enhet med Fadern, som i Daniels bok beskrivs som ”den Gamle av dagar”, med kläder ”vita som snö” och ”håret på Hans huvud var som ren ull” (Dan 7:9).

Jesu ögon beskrivs som eldslågor. Dessa ögon är allseende, genomskådande, avslöjande och nitälskande som inte tål synd och orenhet.

Jesu fötter liknade skinande malm som glöder i smältugnen. När Han går fram så är det med välde och tyngd, inget som är av ”hö, halm och strå” kan bestå inför Honom (1 Kor. 3:12–13). Och Hans röst överröstade allt. Den lät som dånet av väldiga vatten.

J

esus höll sju stjärnor i sin högra hand. Senare avslöjas hemligheten med stjärnorna. De är församlingarnas föreståndare (Upp. 1:20), kyrkoherdar skulle vi säga idag. Föreståndarna var i Herrens hand, under Hans beskydd och vård (jfr Joh. 10:28).

Från *Jesu mun* utgick ett tveeggat svärd, vilket är en bild av Ordets genomträngande kraft. I Hebr. 4:12 står det: ”Guds ord är levande och verksamt. Det är skarpare än något tveeggat svärd och genomtränger tills det skiljer själ och ande, led och märg, och det dömer över hjärtats uppsåt och tankar.”

Jesu ansikte lyste som solen, då den skiner i all sin kraft. Vi kommer att tänka på Jesu förhållande på förklaringsberget: ”Då förvandlades Han inför dem: Hans ansikte lyste som solen, och Hans kläder blev vita som ljuset” (Matt. 17:2).

Hur blev då Johannes reaktion inför en sådan mäktig person? Syndaren förgås inför den Helige och Johannes föll därför ned som död för Jesu fötter (Upp. 1:17). Ju närmare Jesus vi kommer, desto mer ser vi av vår egen ovärdighet. Det gudomliga ljuset avslöjar synd.

Vi ska också bli förhålligade

Johannes föll alltså ned som död framför den förhålligade Människosonen. Men en gång ska alla som Fadern har gett Sonen, alltså alla de som hållit fast vid Guds ord (v 6), få skåda Jesus Människosonen ansikte mot ansikte till evig lycka och salighet.

Det eviga livet börjar redan här på jorden genom tron på Jesus, såsom Frälsaren själv säger: ”Och detta är det eviga livet: att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus” (v 3). De kristna har övergått från döden till livet, eftersom de tror på evangeliet, orden som Fadern gett till Sonen och som Sonen sedan gett de sina (v 8).

Det frälsande evangeliet innebär följande: Jesus har en gång för alla sonat alla dina misslyckanden, allt ditt svek, all din synd och skuld. Han har ställt dig i ett rätt och saligt läge inför Gud. När Jesus uppenbarade sig för Johannes på Patmos var inte syftet att förskräcka honom, utan att ge honom – och oss alla – tröst. Därför säger Jesus till Johannes och till oss: ”Var inte rädd!” (Upp. 1:17). Och som orsak till att Johannes inte skulle vara förskräckt pekar Jesus inte på något hos Johannes – inte på någon godhet, förtjänst eller värdighet hos lärjungen – utan på sig själv, på sin död och uppståndelse: ”Jag var död, och se, jag lever i evigheters evighet. Och jag har nycklarna till döden och helvetet” (Upp. 1:18). Detta, Jesu död och uppståndelse, är vår frälsning. Känner vi Honom som vår Frälsare så har vi inget att frukta, inget att förskräckas över.

Förhålligandet av oss kristna börjar redan här på jorden. Alldeles efter vår predikotext försätter Jesus sin översteprästeriga förbön: ”Allt mitt är ditt och allt ditt är mitt, och jag är förhålligad i *dem*” (Joh. 17:10), alltså i de sina. Detta förhålligande tar sin början här på jorden och uttrycker sig i kärlekens gärningar. Aposteln Paulus skriver till de kristna i Korint: ”Ni är köpta till ett högt pris. Ära [eller förhålligade] då Gud med er kropp!” (1 Kor. 6:20). Slutmålet är att de kristna helt förhålligas, vilket sker på andra sidan graven. Paulus beskriver hela kedjan av Guds handlande med den kristne: ”Och dem som Han har förutbestämt har Han också kallat, och dem som Han har kallat har Han också förklarat rättfärdiga, och dem som Han har förklarat rättfärdiga har Han också förhålligat” (Rom. 8:30).

Det som sker i helgelsen, det successiva förhålligandet av de kristna, är att evangeliet förvandlar dem så att Jesus själv alltmer framträder i, och genom, dem. I 2 Tess. 1:10 läser vi de märkliga orden att när Jesus kommer tillbaka ska det vara för att ”förhålligas i sina heliga och väcka förundran hos alla dem som tror.” Då är Guds verk fullbordat. Hans barn, dem som Han gett sin Son, kommer då helt och hållet att genomstrålas av Jesu egen härlighet. Det blir verkligen en förundrans dag då alla troende fylls av beundran över Guds väldiga gärningar.

Amen.